

Ur Roslära

HANNA HALLGREN

Det går ett spöke längs din hals

Mockasin Diamant

Diamant Mockasin

en ofullständig snö, med läpparnas enklaver i snö, ty hemma är det inte
längs resorna, fönstren, handledsfloderna – dimma över floden och det går människor där –
unga människor, i par och som kamrater, skrattande
på näckrosorna i nationens botten, på rosornas mänskliga hud

Det är en värld med grodor istället för rosor,

med "kvack" istället för "tack" i de nakna läpparnas ställe Vad är det för grå förfallen gård,

som ligger öde och låst? / Vad båtär ett hem? i timmar går det att vandra i motsnöns ljus

och medarna vänds efter vägen den grå skuggan som följer din hals /

i mörkrets ännu vita veckor Säg att det, jag menar en sömn som går före pandemi

likt ett brev i världen, likt penséer, likt livremmar slår, ur vreden

för att tappa mark och reda sig i lågan som förtär, [den skimrar]

Vad skall den göra, som varit kung, / [...] men som mistat sitt konungarrike?

Vad ska dessa spökliska öde artärer med sinade floder och sinat hår plocka ner

... stegen som ännu ekar var spjut / var spjut / var spjut

Flödet som smakar av järn, ligg tung, för de platser som dött för oss, de

stunder då vi skimrat Då öppnar floden arkiv och kamrar / inget minne, inga ord,

så torrskodd i ansiktets helgd "jag äter min rättika hel", "jag sökte dig,

men du var inte hemma"

Det snöar igenom mitt ansikte En våldsam transparens

Rosors inkråm, röda, svarta, violetta papiller som talet inte fäster vid
Den världen vill jag se. De hemliga stegen, dofterna och träden
Är skrivandet ett hem våra kamrars beständiga mörker
(”mitt hemland är väl mer att skriva än att till exempel bo i Sverige”) Är det?
somrarna i snön och vintern / gräset / vita gräs / till exempel minnen / strån
förda mot läpparna och huden / äppelriken Skär igenom, efterspeglad, mättar
De rikaste riken, allra djupaste hud, dit allt och allt / med skärör när

Vit, i det lätta arbetets ljus
Röd, för allt blod som runnit för mig, att de vita stenhusens torg ännu står
Att det mänskliga i min nation hör samman med slakt
– och grammatiskt blekmedel (diplomati, debatt) – – – att det är dagar, år,

ett hem vi har opererat, all omsorg om vårt folk. Om männen, kvinnorna
och barnen. De som har rättvisa behöver ingen välgörenhet / De som har jämlikhet
har hjärtan fria fåglar som svävar / De som har murar har murar / Alla har
munnar att mätta / Och bröd i sina ögon / slutna ögon / En värvning
i kristallen. Andedräkter, medar, sparkar – om vi bara skjutsar varandra framåt
Tillsammans, och de små får sitta under filtarna på fårskinnsfällan
Tillsammans, utan vankelmod. Ett lag av kroppar, framåt – fram Är massan
ljusa människorosor i snön. Är vi inte grodor eller dårar, utan starka
Fria, vackra, bindlar – ett folk vars jubel stiger, ur kronblad och kamrar,
i ett snölandskap med ingen svagare länk än, och inga tjockare band än
i isens senliga musik – i syllarna som sydde – åt var och en Denna vaka,
brämningen: Dagen är inte idel ljus som bländar / Natten ej mörker utan gräns/
i rosornas nakna åtbörder, i nationens stärkta iris; i isglaset, klock-
klangen,

snön över ögonen och lägg undan ögonen ett ögonblick

att det finns ett *hemma* även utomhus (strata och social ikonografi)
en rätt märkt av blod och stöpt i seger, det som utgör en nation, rosors
kalibrering

Hanna Hallgren är poet, kritiker och lektor i genusvetenskap vid
Södertörns högskola. E-post: hanna.hallgren@gmail.com
Utgivningen av *Roslära* är planerad till 2012.